

fit Understøttelse, saa maa man dog hellere give lidt for meget end for lidt. I hvert Fald staar der i Lovforslaget, at der skal være Attester fra vedkommendes Krigstid, saaledes at man, naar man endelig vil styde en Mand ud, kan have Grunden dertil at henvise til. Jeg anbefaler Loven paa det bedste, og jeg haaber, der maa komme noget ud af den, selv om jeg nok mener, at der kunde være Anledning til at stille nogle Endringsforslag dertil.

F. Bøijen: Jeg har ikke noget at sige til, hvad der er fremfat særlig fra Forslagsstillerens Ordfører, men den Smødegaaelse, vi have hørt fra den højtærede Finansminister, giver mig Anledning til nogle Bemærkninger. Den højtærede Finansminister havde jo ikke væsentlig andet at indvende mod Lovforslaget end Hensynet til den Beføstning, det vilde medføre. Han nærede som alle i høj Grad Sympati for de paaagældende, men det var ønskeligt, om denne Sympati ogsaa maatte kunne omsættes i klingende Mønt. Han mente imidlertid, at denne Byrde vilde blive alt for høj og navnlig, at den vilde blive væsentlig højere, end Forslagsstillerne have ment. Ud over dette Hensyn forekommer det mig ikke, at den højtærede Finansminister egentlig gjorde nogen væsentlig Indvending. Thi den Indvending, som det ærede Medlem, der nu satte sig, berørte, at der ogsaa kunde være enkelte uværdige Deltagere i Krigen, som vilde komme med, forekommer mig ikke at have nogen afgørende Bægt, thi vilde man hindre noget saadant, vilde det meget let kunne gøres. Hovedindvendingen mod denne Sag er altsaa det Spørgsmaal, hvor meget dets Gennemførelse vil koste, og hvorfra Pengene i fornødent Fald, skulle komme. Det finansielle, statistiske Billede, som den højtærede Finansminister udmalede for os, var jo i saa Henseende temmelig afstrøffende. Der som der virkelig kunde være Tale om, at denne Sag vilde medføre en Beføstning af 4—5 Millioner Kr. aarlig i Løbet af en længere Arrække, er det indlysende, at der ikke efter det Finansbudget, vi i dette Øjeblik foreløbigt have vedtaget ved Landens Behandling, findes et saa stort Overstud disponibelt som fornødent, og der maatte altsaa da blive Spørgsmaal om at tilvejebringe Midler til Dækning af et større eller mindre Understud. Jeg maa imidlertid tilstaa, at jeg ikke kan være enig med den højtærede Finansminister i den statistiske Beregning, han her fremfatter, og som vel for øvrigt heller ikke hidrører fra den højtærede Minister selv. Man ser jo ofte, at Statistikken kan finde en mere

eller mindre forsvarlig Anvendelse, og jeg tror ganske vist, at den fremsatte Statistik, for saa vidt den er bygget til Belønning af det foreliggende Lovforslag, umulig kan holde Stand. Det ærede Medlem, der nu satte sig, gjorde allerede opmærksom paa, hvad der er Hovedsagen, at det ingenlunde er Meningen, at enhver ubemidlet, der har deltaget i Krigene, eo ipso vil saa Understøttelse ifølge dette Forslag. Tanken med Lovforslaget er jo en Udvidelse af Invalidforsørgelsen saaledes, at en Mand, der har deltaget i Krigene, og som ved Alder og Svagelighed har mistet sin Arbejdsevne, skulde kunne saa Afgang til en Slags Invalidforsørgelse, selv om han egentlig ikke kan kaldes Invalid. Jeg tror, at vi vistnok alle kunne være enige om, at der da ikke kan blive Spørgsmaal om, at et saa stort Antal Personer skulde komme ind under Loven, som den af den højtærede Finansminister citerede Statistik angav. Dertil maa man ogsaa komme efter det Kendskab, enhver har til Forholdene i sin Kommune, et Støn, der ikke kan bygges paa noget som helst statistisk Tal, men maa hvile paa det personlige Kendskab, man har til Forholdene i Kommunerne. Og Spørgsmaalet er da, om man virkelig mener, at der i hver Kommune gennemsnitlig vil kunne blive Tale om, at 30—40 Personer ville komme ind under denne Lov, at der altsaa i hver Kommune skulde være saa mange Personer, der have deltaget i Krigen, i en væsentlig Grad have mistet deres Arbejdsevne, og som ikke oppebære en Marsindtægt af 200 Kr. Jeg tror sikkert, at de Herrer ville svare: Nej, det er umuligt. Om det Støn, den ærede Ordfører for Forslagsstillerne har gjort, er rigtigt, vil det være umuligt at sige, men jeg er ganske vist tilbøjelig til at tro, at der ikke vil kunne blive Spørgsmaal om, at der kommer væsentlig flere end 8—10 Personer pr. Kommune ind under Loven. Jeg reducerer altsaa Sagen til, at Uenigheden mellem de Herrer Forslagsstillere og den højtærede Finansminister drejer sig om Pengene, om Udgiften vil vokse op til et uoverkommeligt Beløb, og jeg vil derfor henstille, om der dog ikke er en Vej, som ligger saa overmaade nær, ad hvilken denne Uansselighed kunde fjernes. Jeg gaar ud fra, at ogsaa den højtærede Finansminister vil være villig til at Hensyn til den foreliggende Opgave at deltage i Gennemførelsen af en Sag, som medfører nogle Byrder for Finanterne. Jeg vil da henstille, om man ikke kunde blive enig om, hvad Budgettet i den Henseende kan taale at bære, hvad man mener at kunne ofre paa denne Opgave, som vi